

краља Александра и краљице Драге Машин, што је изазвало смену династије, али и доношење новог, напреднијег устава од 1903. Овај нови српски Устав је означио враћање на позиције уставне и парламентарне монархије и начело поделе власти које одговара духу парламентаризма. Зато и напушта установу Сената и успоставља једнодомно Народно представништво (Народну скупштину) које је добило још шира овлашћења, као што су право анкете и истраге у изборним и административним питањима, што је било сасвим у духу рестаурираног парламентаризма. С парламентаризмом је враћена и парламентарна влада, уставна министарског премапотписа краљевих аката као и решење које појачава министарску одговорност и по коме никаква краљева наредба не може да ослободи министра од законске одговорности. Демократичности новоуспостављене власти је одговарало и проширење бирачког права које је раније било сужено оштрим пореским цензусом. Уставом је ограничена раније јака позиција краља на рачун јачања демократских и парламентарних институција и стављена у оквиру парламентарног система. Тако је краљ остваривао своја уставна овлашћења у оквиру уставне и парламентарне монархије и као шеф државе обављао оне послове које у том својству врше и владари у другим уставним монархијама. С Петром Првим Карађорђевићем као новим српским краљем се завршава уставни развој Србије јер је 1914. избио Први светски рат, а по његовом завршетку Србија престаје да постоји у старом државном облику и појављује се у новом, уједињена у Краљевину Срба, Хрвата и Словенаца од 1918.

ДЕО ЧЕТВРТИ

УСТАВНОСТ ПРВЕ ЈУГОСЛОВЕНСКЕ ДРЖАВЕ

I.

ГЛАВА ПРВА